

LESERINNLEGG FRA VERONICA OG PER TIL AVISA VARDEN, TELEMARK

4. mars 2003

AD. BRYLLUP I SKIEN FENGSEL

Vi har med undring registrert den siste ukens medieomtale i forbindelse med at vi skal være forlovere ved et bryllup i Skien fengsel. Vi har mottatt en del henvendelser fra både kjente og ukjente som har ulike synspunkter på dette, og vi ønsker i den forbindelse å gjøre rede for vårt ståsted og våre refleksjoner.

Når det gjelder vår egen sak har vi med styrke hevdet vår uskyld fra første dag, og vi arbeider hardt for å få gjenopptatt saken og omgjort den feilaktige dommen. I mellomtiden er vi dessverre nødt til å utholde vår hverdag i Skien fengsel. Vi forsøker å møte den skjebnen som har rammet oss med verdighet, og vi har stor forståelse for at man reagerer på at vi fremstilles som "kjendiser" i media. Vi mener at medias omtale av oss som personer og vår sak sterkt har medvirket til at vi feilaktig ble dømt, og vi har aldri på noen måte ønsket noen "kjendisstatus". Dog ber vi om forståelse for at vi har behov for å presentere et riktigere bilde av oss som mennesker, da det er fryktelig belastende å leve med at vi har blitt framstilt som løgnaktige, fratatt enhver troverdighet og blitt utsatt for offentlig bakvaskelse.

Fengselsvesenet er selvsagt ikke primært tilrettelagt for normalt oppegående individer med integritet og evne til empati. Heldigvis er det slik at det store flertallet av de innsatte i norske fengsler har begått lovstridige handlinger. Det innebærer at de fleste menneskene vi nå omgås i vår hverdag, unektelig er narkomane og kriminelle. Fengselsmiljøet er ikke et sted for dyptfølt vennskap og intellektuell samholdighet. Det er derimot et sted for mennesker som har det vondt og vanskelig på ulike måter. Svært mange er så ressursvake at framtiden ser mørk ut. Selvsagt er det ulike årsaker til at mennesker ender opp i rusmisbruk og fengsel, og for enkelte kan nok noe være selvforskyldt.

Vi vil på ingen måte unnskyldde eller bagatellisere til dels alvorlige kriminelle handlinger, men vi er nødt til å forholde oss til menneskene, og ikke til handlingene. De vordende ektefellene tilhører den mest ressurssterke gruppen av innsatte, det vil si den gruppen som har tatt tak i livet sitt og tatt et oppgjør med tidligere livsførsel. De ønsker å stå til ansvar for sine handlinger, slik at de sammen kan ta fatt på veien mot et liv uten narkotika og kriminalitet. Dette er et vendepunkt i deres tilværelse som de ønsker å markere ved å gifte seg. De er naturlig nok i en fryktelig vanskelig livssituasjon, og framtiden kan synes tung og tornefull, men vi som har sett dem sammen her inne er overbevist om at det er ekte og dypfølt kjærlighet mellom dem. Forhåpentligvis vil kjærligheten og samholdet hjelpe dem gjennom alle prøvelser.

Vi vet bedre enn de fleste hvor viktig det er å ha medmennesker rundt seg i vanskelige tider. Uten familie, venner og andre støttespillere, hadde vi neppe orket å fortsette vår kamp for rettferdighet. Det er en stadig voksende gruppe mennesker som tror på oss og kjemper for oss, og det vi ser er at det i stor grad er de ressurssterke og intellektuelt oppegående samfunnsborgerne.

I fengselsmiljøet er det imidlertid slik at det er vi som i kraft av vår bakgrunn, utdanning og innsikt er de ressurssterke. Vi kunne selvsagt valgt å isolere oss fra

det kriminelle miljøet som omgir oss, men vi har kommet fram til at det ikke er noen god løsning. Vi forsøker å være en positiv ressurs i fengselet ved å være rausere med smil, oppmuntring og omtanke. Vi mener at ethvert menneske er verdifullt, og at det er verdt å gjøre en innsats for å få innsatte til å etterstrebe et ærlig og rusfritt liv. Det at vi kan være noe for andre er med på å gi oss krefter til å holde ut vår egen tilværelse. Når enkelte innsatte så kommer til et punkt hvor de ønsker å gjøre store forandringer i livet sitt, synes vi det er gledelig at vi kan få være med på å markere dette, som nå ved å være forlovere i et bryllup.

Vi er svært oppmerksomme på hvor heldige vi er som er omgitt av flotte og engasjerte mennesker som arbeider for oss. Hva slags mennesker ville vi være om vi ikke selv forsøkte å bruke våre ressurser til det beste for våre medinnsatte her i fengselet? Skriften sier at du skal hate synden, men elske synderen. Vi lever nært kriminelle og narkomane, vi ser dem som medmennesker på godt og vondt, noen er hyggeligere og mer positive enn andre. Innsatte i norske fengsler er like forskjellige som andre samfunnsgrupper. Felles for alle er imidlertid at de fortjener en mulighet til å gjøre opp for seg og starte på nytt, for så verdifullt er faktisk hvert enkelt lite menneske.

Med vennlig hilsen

Veronica og Per Orderud